

Reflexions a partir del cas Ricky Rubio

Ricard “Ricky” Rubio no és el primer ni l’últim jugador de la pedrera que forci la seva sortida del club que el va formar i donar l’oportunitat de convertir-se en professional. Tampoc serà el primer ni l’últim esportista que canviarà la samarreta del seu equip de sempre per la d’un dels seus dos eterns rivals. Els socis del Joventut no som gent ingènua, sabem com funciona el negoci del bàsquet i, sobretot, tenim experiència. Tanmateix, hi ha molts fets específics del cas Ricky Rubio que el fan únic en la història del Joventut i que permeten fer algunes reflexions. Probablement aquestes característiques facin que els seguidors verd-i-negres no poguem oblidar fàcilment la decepció que aquest jugador ens ha generat, i que farà que Ricky Rubio passi a formar part - per mèrits propis - en la negra llista dels Santillana, Montero, Raül López i Mumbrú. Tanmateix, si ho analitzem en deteniment ens adonarem que la comparació entre aquests casos no és sempre del tot justa.

Dos són les característiques que un jugador ha de tenir per entrar a la llista negra del Joventut. En primer lloc, haver estat un jugador format a la casa i haver tingut continuïtat i protagonisme en el primer equip. Aquest fet és, habitualment, sinònim de convertir-se en un jugador molt estimat per l’afició. En segon lloc, deixar el club per vestir la samarreta del Reial Madrid o del FC Barcelona, sigui per l’ambició d’obtenir més títols o més diners. Sota aquest prisma i sobre la relació contractual del Joventut amb aquests jugadors podem establir una comparació que ens portarà a reflexionar sobre algunes qüestions que afecten al desenvolupament del club i d’aquest esport.

Montero i Santillana havien acabat el seu contracte amb el Joventut. El primer, després d’escoltar les diferents ofertes va preferir jugar al Barcelona, el que li permetria jugar la copa d’Europa i – creia ell – guanyar títols. Molt probablement aquesta va ser la motivació de la sortida de Montero, ja que la diferència salarial entre l’oferta del Joventut i la del FC Barcelona era escassa. Per altra banda, Santillana havia acabat una brillant carrera en el joventut, fet que el va fer mereixedor d’un partit d’homenatge. Malauradament, va rebre una gran oferta del Barcelona per seguir jugant després d’haver estat un any retirat i la va acceptar. No hi ha dubte que la decisió d’abandonar el club de tota la vida i fitxar pel Barcelona els ha fet mereixedors del desengany verd-i-negre. Tot i això, cal apuntar que aquests jugadors van complir el contracte que els unia amb el Joventut i van marxar quan ja no els unia més que el llaç sentimental amb el club de la seva vida.

Aquest fet els diferencia dels casos de Raül López, Àlex Mumbrú i Ricky Rubio. Amb el contracte encara en vigor, aquests jugadors van forçar la seva sortida del club. En aquests tres casos, a més, els jugadors van intentar rebaixar la clàusula de rescissió que contemplava el contracte. D’aquesta manera, incomplien els acords als que un dia van arribar amb el club que els hi havia donat l’oportunitat de viure d’aquest esport. Raül López va pressionar per aconseguir la seva sortida al Reial Madrid, amb una actitud del tot desagradada, de la mateixa manera que ho va fer Àlex Mumbrú.

El cas de Mumbrú, des del meu punt de vista, té un càrrec encara més important si tenim en compte que després del seu primer fracàs al Reial Madrid el Joventut va fer un esforç econòmic per recuperar-lo. Aquest esforç no va ser recompensat pel jugador que, després

de recuperar la forma i el seu millor joc amb el Joventut, no va dubtar ni un moment en tornar a forçar la seva sortida – un altre cop amb contracte en vigor – al Reial Madrid.

Aquesta breu comparació, i els successos relacionats amb la sortida de Ricky Rubio ens plantegen algunes reflexions:

- 1) Assimetria en els contractes: En tots els mercats els contractes es signen amb la voluntat d'exercir-los i complir-los. Del contrari els mateixos contractes tenen les vies de sortida establertes i s'espera que s'utilitzin en el cas en el que una de les parts decideixi trencar la relació contractual. En el món de l'esport, en canvi, existeix una clara i recurrent assimetria entre el poder contractual que té cadascuna de les parts. Mentre un jugador força regularment una renegociació del seu contracte, o una sortida incomplint la clàusula de rescissió marcada, quan el seu rendiment ha estat superior a l'esperat, un club ho té impossible per renegociar el mateix contracte quan el rendiment ha estat inferior a l'esperat, i sovint difícil per rescindir el contracte compensant amb una quantitat inferior a la marcada en els contractes. El Joventut fa anys que ha entès molt bé que no és desitjable trobar-se en la segona circumstància i per aquest motiu signa contractes de curta durada amb els jugadors que no han sortit de la casa. Tanmateix, el fet de protegir els jugadors de casa, amb els que hem fet una inversió econòmica i sentimental, fa possible que es donin aquestes sortides a l'estil Raül López, Àlex Mumbrú (2) i Ricky Rubio.
- 2) El fitxatge més car de la història: Aquest ha estat el fitxatge més car de la història del bàsquet Europeu, en un any, de crisi econòmica on la majoria d'equips estan patint les seves conseqüències. Val Ricky Rubio 3.7 milions d'Euros? Més que valorar la quantitat, cosa que depèn del moment en el temps i per tant no pot comparar-se amb els fitxatges de la passada dècada, el que podem fer és preguntar-nos si Ricky Rubio és el millor jugador d'Europa, com s'esperaria d'aquest traspàs. Ricky Rubio és un dels millors jugadors de la lliga ACB. Líder en recuperacions i un gran passador. Tanmateix, Ricky Rubio té un problema amb l'anotació, especialment en tirs llunyans, que impedeixen considerar que Ricky Rubio sigui el millor base d'Europa. És millor Ricky Rubio que Sarunas Jasikevicius? És més determinant que Papaloukas? Per no parlar de Rudy Fernández, amb qui la comparació estadística i el lideratge del seu últim any amb el Joventut no ens aguantaria més d'un parell de minuts. Per tant, difícilment podrem considerar-lo el millor jugador d'Europa. Tampoc pot justificar-se aquesta quantitat pel seu progrés futur, ja que el contracte amb el Barcelona estipula una més que probable sortida del jugador dintre de dos anys. Aquesta és una de les millors operacions econòmiques que farà mai el Joventut, i per aquest motiu cal felicitar el saber fer de Jordi Villacampa en tot "l'affair".
- 3) És possible sortir bé del Joventut?: Probablement és molt difícil sortir bé si el destí és el Reial Madrid o el FC Barcelona. Tanmateix, aquesta sortida, com hem vist en la comparació entre jugadors, pot fer-se millor – amb la finalització del contracte amb el Joventut – o pot fer-se forçant una negociació per reduir la clàusula de

rescissió. Aquest fet no alleugerirà la decepció verd-i-negra, però deixarà als jugadors millor amb ells mateixos i amb la història. De fet, vull recordar que Rafel Jofresa és la prova de que un jugador pot marxar al FC Barcelona, tornar i rebre un homenatge. Precisament la seva sortida va ser molt diferent a la dels jugadors anteriors, ja que va ser el joventut qui no va voler renovar-li el contracte. D'aquesta manera, i amb el saber fer del Rafel - tot i que sentimentalment ens pogués afectar més o menys-, mai va entrar en la llista negra i gaudeix avui d'una samarreta en el seu honor a les parets de l'Olímpic de Badalona.

Per altra banda, Rudy Fernández també és un altre exemple de sortida del Joventut que alguns, especialment els que l'han conegut de prop, podrien haver seguit. En tot moment el jugador va buscar l'acord amb el club per trobar la millor solució per a que totes les parts, club i jugador, sortissin guanyant. El resultat va ser la continuïtat del jugador, la rebaixa de la clàusula de rescissió i un augment de sou. Per l'afició, Rudy serà sempre aquell fill que ha marxat a estudiar i fer-se gran als Estats Units, i l'esperarà sempre amb les portes obertes. En el seu cas ens va demostrar integritat, elegància, i compromís, sense limitar el seu progrés com a jugador de classe mundial.

Ricky Rubio, en canvi, no només ha forçat la seva sortida mentint al Joventut i als mitjans de comunicació dient que la seva prioritat era la NBA fins l'últim moment, i en el seu defecte el Joventut, sinó que a més va interposar una demanda contra el club que li havia donat tot. Ricky Rubio va negociar amb l'Unicaja, el Reial Madrid i amb el Barcelona amb l'objectiu d'aconseguir jugar a Europa amb un contracte que recollís una rebaixa en la clàusula de rescissió. Això, i un esperat augment en els ingressos derivats dels patrocinadors li permetran, en un parell d'anys, fer el salt a la NBA – probablement no als Minnnesota -. El cinquè lloc del draft de l'NBA ha estat decisiu en tot el que ha succeït per les conseqüències econòmiques que això implica, com bé saben els seus representants i la seva família (Per, cert, havieu vist mai que en la presentació d'un jugador els mitjans fessin fotos als pares del jugador? Fa pensar...). Hauria estat aquest el final si Ricky Rubio hagués estat escollit entre els tres primers jugadors del draft o si els seus drets els tinguessin els New York Knicks? Mai ho sabrem.

- 4) Montero: Després de comparar els diferents jugadors de la llista negra sorgeix una pregunta. Ha estat injusta la valoració que se n'ha fet de J.A. Montero? Probablement sí. No hi ha cap dubte que la decepció que va suposar la marxa de J.A. Montero és imborrable. No només pel fet que el jugador ens deixés sinó també perquè amb la seva voluntat d'optar pels títols menystenien el nostre club. Per sort, el destí va ser just i ens va recompensar amb el que ell buscava, el títol de lliga i la copa d'Europa. I a ell, potser injustament, l'ha acompanyat sempre el l'adjectiu de "pessetero".

- 5) Recuperar jugadors: Més que una reflexió, el cas d'Àlex Mumbrú és una lliçó pel Joventut. Aquesta ens diu que un jugador que ha forçat la seva sortida incomplint el contracte que va signar no pot, sota cap concepte, tornar al Joventut.
- 6) Filosofia del Joventut: 5 casos en la recent història del Joventut no ens han de fer replantejar la nostra filosofia. Aquest és un club que s'ha construït des de la pedrera amb jugadors joves i de la casa. El Joventut ho té complicat per competir econòmicament amb els equips poderosos de l'ACB tal i com s'ha posat de manifest amb el cas Pau Ribas. El Joventut no disposa, com ho fan molts equips, de l'ajuda econòmica institucional – sovint a través de caixes d'Estalvis i diputacions – que tenen altres equips. Tampoc pot subvencionar creuadament la secció de bàsquet amb els diners obtinguts en el futbol, ja que som un club únicament de bàsquet. Per tant, som un club que viurà dels patrocinadors, dels abonats i de tot allò que pugui generar per ell mateix. Per aquest motiu, i perquè tenim la millor escola de bàsquet d'Europa, som un club venedor. Molts jugadors sortiran del club. Alguns d'ells molt estimats. Alguns ho faran al FC Barcelona o al Reial Madrid. Però els jugadors passaran i el club seguirà, confiant en la feina diària en l'escola de bàsquet, amb una afició identificada amb aquesta manera de fer i amb una història que ens recorda que aquest club, malgrat les dificultats, perviurà i ens sobreviurà simplement perquè aquesta és la voluntat dels que formem part de la família verd-i-negra.

Visca la Penya!

Daniel Albalade,

Soci del Club Joventut de Badalona